

[Socialministeren]

familierne. Det synes jeg er rart at vide, også for det fremtidige arbejde.

Hr. Poulsgaard holdt jo en af de taler, som hr. Poulsgaard har holdt så mange gange før her i folketings salen. Det er noget med, at vi ved såmænd godt, hvad der kommer ud af sådan nogle kommissioner, og enten skal vi stoppe arbejdet, nærmest før det er kommet i gang, og hvis det endelig er kommet i gang, skal vi helst glemme det med det samme. Det tror jeg egentlig er meget karakteristisk for fremskridtspartiets politik, for det er selvfølgelig nyttigt for fremskridtspartiet, at vi ikke ved noget. Det er rarest for fremskridtspartiet, at der ikke er nogen form for dokumentation, for så kan man så fikst fortsætte med den argumentation, man fører frem, og som vi også hørte fra hr. Poulsgaard i dag, hvor hr. Poulsgaard jo mente, at hvis man fortsatte den måde at diskutere på, fik vi såmænd nok gamle dage igen.

Jeg synes også, det var meget bekvemt, som hr. Poulsgaard gjorde det, at tale om alt muligt andet. Vi fik den dér med skattesystemet. Jeg tror ikke, der er nogen debat, hr. Poulsgaard, uden at vi får den dér med skattesystemet. Vi fik også den med underskuddet på betalingsbalancen, og vi fik den med at genskabe initiativet. Man må ærlig talt sige, at hr. Poulsgaard er kommet ganske fikst efter de sædvanlige unoder her i folketings salen, nemlig at sige det samme gang på gang, uden at der overhovedet bliver noget forandret ved det.

Jeg har egentlig også lidt negative bemærkninger til fru Birthe Nielsen. Nu sagde fru Aase Olesen i den foregående debat til fru Lilli Gyldenkilde, at det var et eksempel på »at køre deruda«. Det synes jeg egentlig også var rammende for de ting, fru Birthe Nielsen sagde her i dag. Det var faktisk en almindelig omgang jammer. Der var ingen grænser for, hvor elendigt alting var. Det var en opremsning af, hvor dårligt det stod til: børnetilskud, daginstitutioner, mødres og fædres vilkår, og det forekommer mig, at der var umådelig lidt, der viste andet, end hvor dårligt det hele var. Og det synes jeg er en forkert beskrivelse af den situation, vi befinder os i.

Lad mig gøre det konkret på et enkelt punkt: der var almindelig jammer over, hvor høje taksterne på vuggestuerne nu var blevet, men der var ikke nogen oplysninger – dem

fik vi lidt senere af fru Else Brønserud – om, hvor meget det offentlige betaler til vuggestuerne. Den side af sagen var overhovedet ikke kommenteret og blev slet ikke belyst i fru Birthe Niensens indlæg.

Det undrer ikke mig, at man kan nævne forskellige initiativer ude omkring i kommunerne, der er stødt på vanskeligheder. Fru Birthe Nielsen nævnte bl.a. en minivuggestue, og der kunne være andre ting. Det er da helt givet, at der er vanskeligheder, og det er da helt åbenbart, at der må være mange, når man vil prøve at indrette tingene anderledes.

Det er derfor, det har været vigtigt for mig at understrege, at den slags nydannelser må hvile på en lokal accept; man kan ikke lave noget, hvis man ikke kan skaffe den politiske lokale accept af de forsøg og nydannelser, man gerne vil lave. Derfor er alt dette en proces; det er et spørgsmål om, at ønsket om at få nye måder er tilstrækkelig stærkt også ude omkring, og at det er tilstrækkelig stærkt fra forskellige grupper. Som jeg ser det, er der ikke mange andre reelle muligheder for forandringer af vores samfund, og jeg synes ikke, det ville være ønskeligt, at det var ministeren eller folketinget, der hver gang skulle gribe ind og lave noget på centralt plan. Jeg udelukker ikke, at det kan være nødvendigt i visse særlige situationer, men jeg synes ikke, det vil være ønskeligt, at det blev en model.

Fru Lone Dybkjær tog i en del af sit indlæg udgangspunkt i en kommentar, jeg havde haft i Information sidst på sommeren. Jeg synes, det kan være spændende nok at diskutere, selv om jeg selvfølgelig undrede mig over, at fru Lone Dybkjær som tidligere formand for børnekommissionen netop tog udgangspunkt i dette.

Jeg vil godt udrydde et par misforståelser. Den ene er den, at man ud af min artikel kunne læse en cementering af, at børn var kvindernes ansvar. Nej, det har jeg ikke sagt noget om. Jeg har sagt, at det er første gang i historien, at kvinder kan vælge, og jeg synes, det er en ganske interessant og ganske usædvanlig situation. Jeg synes, at det også i ligestillingsdiskussioner er værd at konstatere, at det er den situation, vi befinder os i nu. Jeg synes også, at det er vigtigt at understrege, at valg har konsekvenser; det gælder, hvis vi vælger at have børn, det gælder, hvis vi vælger at have arbejde, det gælder den ægtefæl-